

Arrest

nr. 108 445 van 22 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, en X, X, X en X, van onbekende nationaliteit, op 27 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 mei 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partij vast.

De tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partij zijn minderjarig.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten dat de moeder en vier kinderen vermeldt. Het betreft dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partij beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk veertien, vier, twaalf en negen jaar oud) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienen aldus vertegenwoordigd te worden door haar vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste verzoekende partij optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partij onontvankelijk is.

2.2 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2.1 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “De verzoekende partij heeft geen belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, daar bij arrest van 10 april 2013 met nummer 100 715 de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij werd erkend.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 22 mei 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden. Ter terechtzitting van 21 mei 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 18 juni 2013 opgenomen grond, stelt zij dat zij wel degelijk een specifiek financieel belang heeft, gezien zij psychologische en medische problemen gekregen heeft door de bestreden beslissing en haar situatie. Zij plant dan ook een schadevergoeding te vragen wegens ontijdige betekening van de bijlage 13*quinquies*, zodat het belangrijk is dat deze vernietigd wordt.

2.2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij, zoals ook reeds gesteld in de beschikking van 6 mei 2013, bij arrest met nummer 100 715 van 10 april 2013 als vluchteling is erkend. Zodoende kan het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker niet meer uitgevoerd worden, wordt de verzoekende partij door dit bevel dan ook niet meer benadeeld en kan de vernietiging ervan haar geen voordeel meer opleveren.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt zij dat zij wel degelijk een specifiek financieel belang heeft, gezien zij psychologische en medische problemen gekregen heeft door de bestreden beslissing en haar situatie en zij plant een schadevergoeding te vragen wegens ontijdige betekening van de bijlage 13 *quinquies*, zodat het belangrijk is dat deze vernietigd wordt, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hiermee slechts een hypothetisch belang aanvoert, gesteund op het eventueel vragen van een schadevergoeding in de toekomst. Met deze uiteenzetting toont de verzoekende partij dan ook niet aan over het wettelijk vereiste belang te beschikken.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. DE SMET